

"Karanlık.

Hiçbir şey göremiyorum.

Hiçlik.

Hayır, hayır. Duvarlar var. Duvarlarım var.

Parmak uçlarım gerçeği çarpıtamayacak kadar duyarlı ve duvarlar bir rüya olamayacak kadar pürüzlü. *Bu benim gerçekliğim.*

Duvarlar hiçlikten iyidir.

Bunu kim söylüyor?

Belki de duvarlarım hiçliği sınırlamak için vardır. Böyle daha güvende hissediyorum.

Neden?

Beni güvende hissettiren şey ne?

Duvarlarımın bilinmezliği azaltması mı?

Yoksa duvarların *tanıdıklığı* mı?

Evet... bu duvarlar tanıdık.

Hep vardı bunlardan. Kendimi bildim bileli duvarlarım vardı benim. Aslında onlar benim *kalelerimdi*. Ve de *zindanlarım*...

Öyle bir mahkumdum ki hem bu zindana tıklandığım için ağlar hem de parmaklıklarımı kırmaya cesaret edemezdim.

Bir gün birisi geldi.

Herkesin kendi zindanları vardı. Bazılarının ki dar ve karanlıktı. Bazılarının ki ise *altından kafeslerdi*. *Ne fark eder?* Hepimizinki cehennem değil mi?

Kendimi avutuyorum.

Benim zindanım küçük, karanlık, rutubetliydi çünkü. Artık kusurlarını bile fark edemiyordum zindanımın, öylesine *karanlıktı*.

Bir gün birisi geldi.

Bir ses... ne bu? Yaklaştıkça kulaklarım daha da arzuluyor bu sesi. *Biliyorum, biliyorum. Anahtar!* birbirine çarpan paslı anahtarlar adım sesleriyle birlikte yaklaşıyor.

Hayır! umutlanma. Adımlar senin kapımı es geçecek, *her zamanki gibi*.

Hissediyorum. Bu sefer es geçmeyecek. Hissediyorum.

Bugün

Birisi geldi.

Bu sefer adımlar zindanımı es geçmedi. Bu sefer benim için çözecekti anahtar kilidi.

Hep bugünü ummuştum.

Gözyaşlarım beni boğmadıysa

Bilin ki

Bugüne umut bağladığım için.

Peki...

Şimdi ne yapacağım?

Yıllardır uğruna ağlamış olsam da *özgürlüğü* hiç tatmadım ben.

Bugün

Birisi geldi.

*Beni kurtarmak için.
Ve gitmeyecek.*

Bugüne dek ışık görmemiş gözlerim onu görünce ışıldıyor. Yıllardır yokluğunu hissettiğim şey böyleymiş çünkü. *Sevgi böyle bir şeymiş.*

*Işığı ilk kez onun gözlerinde gördüm.
Yüreğimi ısıtan şey ışık mıydı, bakışları mı?
Sanırım sevgiymiş cevap. Aşkmış. Hepsinden çok umutmuş.
Bugüne kadar bilmiyordum.
Ne kadar yazık.*

Büyük, paslı kilit gürültüyle yere düştü.
Özgürlüğün sesi.
Bugün kurtuluyorum zindanımdan ve zincirlerimden.
Yosun tutmuş duvarların rutubet kokusunu özlemeyeceğim.
Elini uzattı bana.
Ürkekçe tutuyorum elini.
Yıllardır sadece duvarların pürüzlerini hissetti parmak uçlarım.
Alışık değiller,
şefkate.
Narin, kırılacak bir şeymiş gibi tutuyor elimi.
Oysaki bilmiyor,
nasırlı ellerim,
hiç bu kadar
güçlü olmamıştı.

Yüzüne bakmaya korkuyorum.
Bir hata yapacağım.
Güveneceğim.
Yapmamalıyım.
Ama yapacağım.
Güveneceğim.
Seven insan güvenmiştir zaten.
Öyle mi gerçekten?
Kaderini birinin ellerine teslim etmek bu kadar kolay mı?
Öyleymiş.

Yollara bakmadım zindandan çıkarken.
Başımı önüme eğdim.
Kimse görmesin diye.
Çünkü zindandaki insanlar,
içten içe düşmandır
birbirlerinin mutluluğuna.
'Ben mutsuzsam
Herkes mutsuz olsun.'
Der oradakiler.
Sevgisizler çünkü.
Umutsuzlar.
Bilinçsizler.

Belki ben de onlar gibiydim, bilemiyorum.
Düşünmeyi bırakalı çok oldu.
Ama şimdi değişti her şey.
Çaresizliğe inanmış zihnim

Alev aldı tekrar
Küçük bir umut kıvılcımıyla.

Dışarı çıktık.
Işık gözlerimi yakıyor.
Alışık değilim.
Ama o yanımdayken önüme bile bakmama gerek yok sanki.
Aptallık.
Ama mutluyum.

Mutluyum.
Özgürüm.
Aşığım.
Aptalım.
Ama mutluyum.

Mutluyum.

Mutluydum.

Mutluydum.

Mutsuzum.
Gitti.
Çekip gitti.
Hiçbir şey söylemeden.
Veda etmeden.
Öylece.
Gitti.
Mutsuzum.

Özgür değilim artık.
Özgürlük hapisanesine tıklımış bir mahkumum.
Neden gittin?
Aptalım.
Hep aptaldım.
Ona güvendim.
Asıl aptallık o ki
tekrar gelse
tekrar güvenirim.
Neden beni burada bıraktın?
Savaşacak kadar güçlü değilim.
Beni zindanıma geri götür.
Buraya ait değilim.
Korkuyorum.

Beni zindanıma geri götür.
Buraya ait değilim.

Özgür bir kalabalığın ortasında kaldım.
Hırçınlar.
Sevgisizler.
Çünkü bizi zindanlara kilitleyen kendimiz değildik aslında.
Evet, duvarlarımı ben ördüm.
Ama ben istemedim.

Bizi tutsak edenler özgürler.
Onlar da *sevgisiz*.
Acımasız.
Bilinçsiz.
Ama en çok *ruhsuzlar*.
Katiller.

Beni *onlar* öldürdü,
Siz öldürdünüz.
Gözyaşlarımla birlikte akıp gitti ruhum.
aldığım nefes bile değersiz.
Ruhum tükendi.
Onlardan biri olacağım.
Acımasız,
Duygusuz,
Bilinçsiz.
Ama olamam.
Ben geldiğim yeri biliyorum.
Kimseyi oraya göndermeyeceğim.
Çünkü hâlâ *aşığım*.
Aptallık.
Ama *aşığım*.
Hastalık bu.
Takıntı.
Ama insana hayat veriyor.
Ruh veriyor.
Hayatta tutuyor.
Canımı yakıyor.
Ve bu acı hatırlatıyor insana,
İnsan olduğunu.

Aptalım.
Ama sadece kendi canımı yakıyorum.
Acımasız değilim.
İnsanım.

İnsanım."

~*Aterina*